

Bận rộn tuổi già

Bốn năm nay ông bà An bán lại cơ sở làm việc để hưởng hưu. Đi học, đi làm lo cho gia đình con cái, một thân một mình, ông bà mượn nợ nhà „băng“, mua cơ sở làm việc, mua nhà....sau hơn 25 năm mới dứt nợ nần, ông bà An gác kiểm để còn thì giờ cuối đời thực hiện những ước mơ mà lúc trẻ vì bận cơm áo không thực hiện được.

Thường thì sáng nào cũng vậy, ông bà thức dậy khá sớm, lui cui lo nấu nước pha trà. Ông An có bộ trà hột mít bằng đất nung, ông cho trà vào ấm, chế nước sôi vào, đậy nắp lại, độ 1, 2 phút sau chế nước đầu vào mấy cái chung nhỏ xíu bằng hột mít để tráng, đổ nước tráng ra cái bát rồi chế nước sôi mới vào ấm trà, đợi khoảng một lát tùy theo loại trà, cho trà ra nước, ông chậm rãi rót trà vào hai cái chung, mời bà:

- Uống đi bà !.

Bà An cầm theo hủ mút gừng đặt lên khay , thong thả ngồi bên ông thưởng thức từng ngụm trà.

Hương vị thơm ngát của bông lài, có khi là bông sen...cùng không gian đầu ngày thật yên tĩnh ngoài hiên của những ngày mùa xuân, hạ cho đến mùa thu là nơi mà ông bà An mỗi sáng uống trà làm cho ông bà hết sức sáng khoái, đầu óc tỉnh táo nhớ lại chuyện đạo, chuyện đời, chuyện gia đình ngày cũ, chuyện bạn bè, bà con, tin tức xã hội...chuyện vui buồn, chuyện sức khỏe, chuyện thành công, thất bại, chuyện viễn vông của những mảnh đời mà ông bà từng quen biết...

Theo kế hoạch ngay từ đầu, ông bà có ba người con, hai gái một trai. Ông bà ta ở quê nhà hay quan niệm có con đông là nhà có phước, sau này lớn tuổi, nhiều đứa sẽ lo cho ...nhưng ở xứ người, ông bà không bao giờ nghĩ là khi già yếu sẽ dựa vào đứa nào, chuyện y tế xã hội đã được bảo đảm, không phải lo. Ba đứa con bây giờ đã trưởng thành, tuy không là ông này bà nọ nhưng tương đối tụi nó cũng tự lo thân mình, và vì ảnh hưởng phong cách tây âu nên chúng thích sống tự lập, không thích ràng buộc vào chuyện xây dựng gia đình sớm. Chưa lên chức ông bà nội hay ngoại, nhưng ông bà An cũng vẫn bận rộn như xưa, như mấy chục năm về trước...nhưng những bận rộn bây giờ lại khác những bận rộn bắt buộc thời còn trẻ....

Để xuống gánh lo cơm áo, ông bà An dành thì giờ của mình cho những việc làm mà ngày trước mình khó thực hiện được, ông bà dành nhiều thì giờ cho việc đọc thêm sách báo mình ưa thích, ông An tham gia viết tiếp trên báo điện tử, trăn trở với xã hội, với vận nước càng ngày càng bế tắc bên nhà, bà An thì nào giờ ăn

uống rất giản dị, môn nấu ăn nhất là món này món nọ bà không mấy quan tâm...nhưng bà rất thích làm những món quà thủ công nhỏ bằng chính bàn tay của bà, với những nguyên liệu đơn sơ không chút tốn kém như giấy màu quảng cáo chẳng hạn, bà chế biến thành những xâu chuỗi rất bắt mắt, hoặc bà xếp các con hạc, các hộp đựng quà....bằng giấy theo phương pháp Origami của Nhật để hội nhà thờ nơi ông bà cư ngụ phát hành mỗi khi có lễ lộc góp phần gây quỹ từ thiện, bà coi trên mạng để đan khăn quàng cổ, vớ, găng tay tặng con cái và bạn bè thân quen...như thế là bận rộn suốt ngày....

Mối quan hệ xã hội bên ngoài với người việt sở tại ngày càng sum sê, có thêm bạn bè mới xã giao hoặc “ăn cơm nhà vác ngà voi thiên hạ”, giúp nhiều người trong việc chữ nghĩa, giấy tờ y tế này nọ...

Hai năm nay, với sự trợ giúp tận tình của đôi vợ chồng trẻ rất dễ thương, ông bà góp một tay để Nhóm người lớn tuổi được ra đời – nơi gặp gỡ của những người việt cao tuổi sống tha hương, tạo cơ hội mỗi tháng một lần, các cô bác, chú thím, anh chị có được những giờ phút thoải mái bên miếng bánh ngọt hay tách trà, cà phê – rồi lần lần, các anh chị em sắp si nghỉ hưu tìm đến để cùng tán dóc, kể cho nhau những tin tức liên quan đến sức khỏe, sinh hoạt cộng đồng, chơi cờ, chơi lô tô, tập thể thao, cùng hát chung với nhau những bài hát quê hương xưa cũ đượm thắm tình người. tình non nước. Đây cũng là nơi để mọi người không phân biệt tôn giáo chính trị có cơ hội quen biết hàng ngang với nhau...có hai bác gái lâu nay ở cách nhau có một góc đường, nhưng vì sinh hoạt tôn giáo riêng rẽ nên không biết nhau, khi đến với Nhóm, họ nhận ra tình hàng xóm...thế là hai bác thường hẹn hò, cùng nhau đi chợ chung....

Vì ông bà An còn “đủ đôi đủ bạn” nên bạn bè “gãy gánh giữa đường” hay mượn ông bà „mát tay, mát tình“ đứng ra làm đại diện khi có chuyện tốt trong nhà. Làm đại diện không phải là nghề của ông bà vì họ rất ngại, nhưng vì bạn bè quá thân quen như ruột thịt nên ông bà phải nhận lời...thôi thì “ai tới đâu mình cũng phải tới đó” nào chuyện lễ nghĩa, áo quần, quà cáp..... Rồi khi cặp vợ chồng trẻ sanh con, họ nể nang và nhớ đến ông bà, dạy cháu bé gọi đại mình là ông bà nội hay ông bà ngoại“ngang hông“, thế là ông bà lại có bổn phận đi ăn đây tháng với lời chúc lành “mẹ tròn con vuông – cháu ăn no chóng lớn...” hoặc có mặt vui thôi nôi với cháu bé để xem bé bóc cái gì, nếu cháu bóc cây viết thì lớn lên cháu sẽ học hành thành đạt, làm nên danh phận, nếu cháu bóc nhâm cục đất thì ngày sau cháu trở thành người nông dân chân lấm tay bùn, hay ông bà chủ nông trại..... Ông bà nội ngoại “hò” này có tiếc gì một ít quà cho đứa cháu nuôi của mình....Đó cũng là niềm vui.

Từ ngày nghỉ hưu, ông An cũng chịu khó đi tham dự các khóa tu do ông bà lựa chọn, quen thêm được một số thầy cô hướng dẫn các phương pháp giúp chuyển hóa, gột rửa thân tâm cho cuộc sống ngày một an nhàn thanh thoi sâu sắc; đó

cũng là niềm mong ước bấy lâu nay của bà...và những ngày tháng qua, ông bà đã có những sinh hoạt tuy bận rộn nhưng rất hài hòa.

Ông bà An ý thức rất rõ, họ có diễm phúc, sống nơi có bốn mùa xuân, hạ thu đông, ý thức rõ từng bước chân mình qua cây cỏ, lá hoa và vạn vật chuyển mình qua các mùa. Thật là màu nhiệm, cuối mùa đông, khi tiếng chim ríu rít trong nắng vàng còn yếu ớt thì tự nhiên mầm, nụ nhú ra, rồi theo nắng ấm và ngày càng lúc càng dài, càng ấm trở thành lá xanh, thành bông với đủ sắc màu để chào đón mùa xuân, rồi cây xanh trĩu đầy trái ngọt, trái chua dưới ánh nắng rực rỡ tròn đầy của mùa hè; rồi thì sau khi dâng hiến muôn màu sắc cho đời, gió thu làm những lá màu xanh thuở nào bây giờ đã ngã sang vàng nâu rụng bay lã tã, cây nhánh xác xơ gầy guột, ngủ im suốt cả mùa đông, khép kín một vòng tròn tự nhiên của đất trời, một chu kỳ của mùa đông này sang mùa đông nọ...mặc cho bao nỗi thăng trầm của cuộc sống, mặc cho cái nguyên lý vô thường luôn có mặt...Nhưng vũ trụ, vạn vật đâu phải tới đó là chấm dứt! vì hết đông rồi lại tới xuân....Ông bà An ý thức rõ từng ngày và trân quý từng ngày.

Mà có gì phải vướng víu đâu! Con người cũng biến đổi theo từng hơi thở, sanh ra, lớn lên, già, bệnh, rồi chết. Theo thuyết luân hồi của đạo Phật, con người chết rồi có cơ hội tái sanh trở lại, rồi lại đi qua sanh, lão, bệnh, tử tiếp. Nên ông bà chuẩn bị để có những bước chân thông dong thanh thản lúc về lại cội nguồn. Thành ra càng già mối quan hệ tuy có sum sê, bận rộn thì có bận rộn đó! Nhưng bận mà vui!.

Hiên trúc – Hè 2018

Bông Lục Bình

www.vietnamvanhien.org

